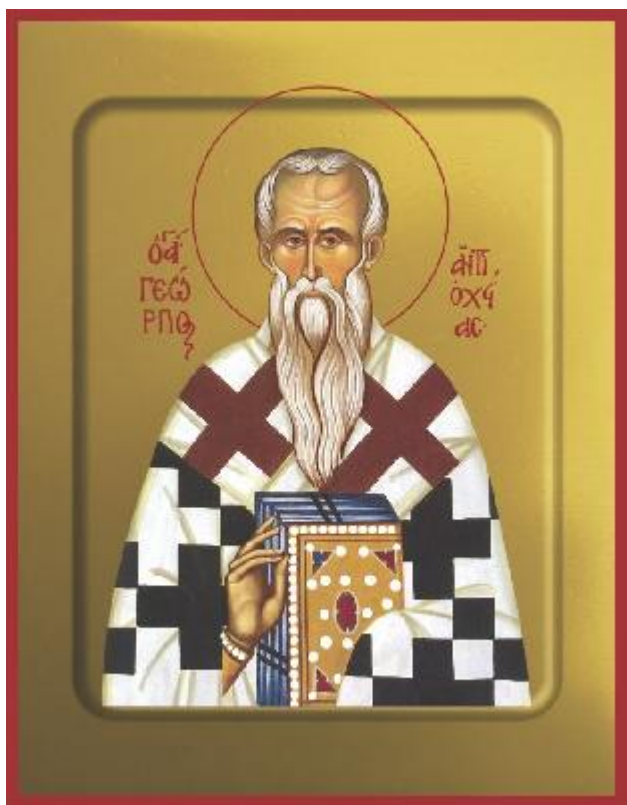

Вяра

02.05 по еретическия, †19 април по православния календар - Св. преподобни Иоан Вехтопещерник. Св. мъченици Христофор, Теона и Антонин. Св. преподобни Георгий Изповедник, епископ на Антиохия Писидийска. Св. преподобни Трифон, патриарх

В памет на преподобния наш отец Георгий Изповедник, епископ на Антиохия Писидийска

Преподобният Георгий, Христов изповедник, живял по времето на иконоборството. Като възлюбил от младини Христа, се постригал в монашески образ и благодарение на благочестивия си живот и многото си трудове и подвизи, станал обител и вместилище на Светия Дух. Той бил назначен за епископ на Антиохия Писидийска и в този сан усърдно ръководел повереното му духовно стадо. А когато по внушение на дявола се усилила иконоборската ерес и по покана на императора всички епископи бързали да се съберат в

Константинопол, тогава и този светител, като дошъл тук, мъжествено застанал зад православието и съветвал царя да се подчини на съборните църковни постановления, предадени ни от светите отци, наставници на православието, и го увещавал да подражава на тяхната вяра, да не се обръща към “разни и чужди учения”, според заповедта на свети апостол Павел. И него самия го принуждалвали да се отрече от поклонението пред светите икони, но той не се подчинил на нечестивите иконоборци, заради което бил свален от епископството и изпратен на заточение, където и завършил живота си.

В памет на преподобния наш отец Иоан Ветхопещерник

Симето “Ветха Лавра” се наричала обителта на преподобния Харитон, която се намирала в палестинската пустиня близо до Иерусалим. Тя се наричала така, защото била създадена от преподобния преди другите лаври, както това подробно е описано в житието му. В тази Харитонова лавра се подвизавал в постничество преподобният Иоан. От ранни години пламнал от любов към Господа, свети Иоан се прилепил към Бога с цялата си душа, съгласно с написаното в Свещеното Писание: “А мене е добре да се приближавам към Бога!” Като презрял суетния светски живот, Иоан се отделил от отечеството си и като приел кръста на монашеското житие, странствал по разни места в името на Господа, Който от деня на Своето рождение и до самата смърт, нямал “де глава да подслони”. Като пристигнал в светите Иерусалимски места, Иоан се по-клонил на живоносния Господен гроб, после пристигнал в споменатата лавра на блажения Харитон, където заради добродетелния си живот бил удостоен със свещения сан иерей. Като обуздавал плътските страсти с велико

въздържание, Иоан и тук станал подражател на великите древни постници: с всенощни бдения и непрестанно помнене на смъртта светият достигнал пълно умъртвяване на плътта си и бил сякаш ангел в плът.

Като преживял достатъчно години и през цялото време благоугаждал на Бога, той се преставил пред Господа. Неговата душа била отнесена от светите безплътни ангели във вечните небесни обители.

Свети Иоан се нарича “ветхопещерник”, вместо “ветхолаврит” поради това, че Ветхата Лавра на преподобни Харитон първоначално се намирала в една разбойническа пещера. В тази пещера бил затворен от разбойници преподобният Харитон. Но след като разбойниците изпили виното, отровено от змия, умрели, и Харитон се освободил от тях. Като намерил в пещерата много злато, заграбено от разбойниците, преподобният съградил край пещерата църква; А когато при него се събрали братя, изградил над пещерата и обител. Тъй като преподобният Иоан живял в тази древна пещера и извършвал богослужението в пещерната църква, той бил наречен “ветхопещерник”.

В памет на светите мъченици Христофор, Теона и Антонин

Светите мъченици Христофор, Теона и Антонин били воители копиеносци при цар Диоклетиан. Веднъж, присъствайки при мъченията на свети великомъченик Георги, като видели извършваните от свети Георги чудеса, те хвърлили оръжието и воинските си пояси, застанали пред царя и мъжествено изповядали вярата си в Христа. Заради това, по заповед на императора, били оковани във вериги и затворени в тъмница.

На другия ден били изведени от тъмницата и ги довели пред съда на нечестивия император, който ги принуждавал да се отрекат от Христа. А когато светите мъченици не се подчинили, но открито прославяли истинския Бог, той заповядал да окачат телата им, да ги стържат с железни остриета и да ги обгарят с огън. Но когато и след това те останали непреклонни, императорът заповядал да ги изгорят в огън.

Така завършили страданията си за Христа тези свети мъченици.

В памет на преподобния наш отец Трифон, патриарх Константинополски

Византийският император Роман, тъст на император Константин Багренородни, имал по-мълък син на име Теофилакт, когото той обещал още от раждането да посвети в духовен сан, и поискал да го направи Константинополски патриарх след смъртта на тогавашния на патриарх Стефан. Но тъй като Теофилакт бил още малолетен, само на шестнадесет години, испоред църковните правила не можел да приеме такъв сан, временно бил избран за наместник и управител на патриаршеския престол монахът Трифон, който се задължил да управлява патриаршеския престол само докато синът на царя, Теофилакт, достигне възрастта, която му дава право да заеме светителския престол.

Възведен бързо по иерархическите степени, монахът Трифон бил посветен за епископ и приел патриаршеското управление, като бил напълно достоен за този сан, понеже водел непорочен живот. Като патриаршествал малко повече от три години, той бил свален от това управление при следните

обстоятелства.

Още щом Теофилакт навършил двадесет години, император Роман започнал да настоява Трифон да отстъпи престола на неговия син. Но блаженият Трифон не смятал, че е възможно да отстъпи на младия и неопитен юноша този висок сан, с който можел да бъде удостоен само мъж съвършен и по години, и по разум, който добре познава Божественото Писание и въобще е способен да управлява както трябва Църквата.

Тогава император Роман твърде се огорчил, като не знаел как да постъпи, тъй като нямал нито едно обвинение срещу Трифон, заради което да може да го отстрани от патриаршеския престол, още повече, че преподобни Трифон бил човек свят, с безукорен живот. При тези обстоятелства приятелят на императора, кесарийският епископ Теофан, човек коварен, казал на императора:

- Царю, повери на мене тази работа и аз ще я уредя отлично, според твоето царско желание.

Царят много се зарадвал от предложението на Теофан и започнал да го моли по-скоро да свърши работата, за която се е захванал.

Като се отправил към патриарх Трифон, започнал разговор с него, като лицемерно се правел на предан нему човек. Той започнал да му говори така:

- Владико, императорът замисля срещу тебе страшно коварство: той и съмишлениците му търсят повод и предлог да те свалят от патриаршеския престол. Но въпреки всичкото си старание, едва ли ще постигнат нещо, тъй като излагат срещу теб обвинение, по което си невинен. Те казват, че си неграмотен, и затова смятат, че си недостоеен за

патриаршеството. Предвид на това погрижи се преждевременно да ги засрамиш и да им затвориш устата, за да млъкнат. Ако искаш да ме послушаш, постъпи така: в присъствието на целия събор напиши на чист лист хартия твоето име и патриаршеската титла и изпрати написаното на императора, за да бъдат посрамени твоите клеветници, които говорят, че не умееш да пишеш.

Блаженият Трифон, понеже бил незлобив, не разбрал коварството на Теофан и предположил, че съветът му е добър, и затова го изпълнил. Когато започнали заседанията на събора, патриархът се обърнал към всички със следната реч:

- Служители на Божия олтар! Напразно издирват обвинения срещу мене тези, които искат да ме свалят от престола. Аз се уповавам на моя Бог, че те няма да намерят против мен нищо такова, заради което да могат да ме лишат от поверения ми от Бога престол, колкото и усилено да се домогват до това. Между другото, те са изложили против мен лъжливото обвинение, че съм неграмотен и че съвсем не мога да пиша. И ето, аз в присъствието на всички ви пиша тези редове, та моите клеветници да се засрамят и да престанат да лъжат срещу мене.

Като казал това, блаженият Трифон взел чиста хартия и пред очите на всички написал на нея следното:

- Трифон, по Божия милост архиепископ на Константинопол, Новия Рим, вселенски патриарх.

След това получената хартия била предадена на императора. Императорът, според съвета на споменатия по-горе Теофан, кесарийския епископ, заповядал върху нея с друга ръка да се допишат следните думи:

- Аз отстъпвам патриаршеското място не по друга причина, а

само затова, че смятам себе си недостоеен за този сан.

Като дописал тези думи, императорът заповядал да прочетат този лист в присъствието на князете, болярите и всички длъжностни лица. После с помощта на своите съмишленици той насилствено извел светейшия патриарх Трифон от патриаршеския дворец и заповядал да назначат на патриаршеския престол неговия син Теофилакт. Вследствие на това в Църквата започнали големи смутове и неуредици, понеже мнозина от служителите на Църквата продължавали да почитат за патриарх Трифон, а не Теофилакт.

А блаженият патриарх Трифон търпеливо понесъл това поругание над него, отишъл в манастира, в който пребивавал до назначаването му на патриаршеския престол, и като преживял тук две години и пет месеца, се преставил при Господа. Неговото честно тяло било пренесено във Великата престолна църква, където и било положено в гробницата на патриарсите.

След смъртта му църковните смутове и неуредици престанали, защото, след като свети Трифон се преставил, всички се съгласили с избирането на Теофилакт за патриарх и се присъединили в общение с него. А паметта на свети Трифон почитали, като славели и благодарели на Бога.

В памет на преподобни Никифор

Великият наш отец Никифор бил роден в град Константинопол. Родителите му, Андрей и Теодора, били хора знатни и твърде богати. Те научили сина си на страх Божий. След тяхната кончина Никифор, като опознал суетата на света, почувствал желание да се посвети на служение на Бога. Затова, като раздал наследството си на бедните, отишъл от

Константинопол в Халкидон. Тук той постъпил в манастира на свети Андрей и като видял съвършения живот на подвижниците, решил да остане да живее с тях. Наскоро след това игуменът на манастира го отпратил на Финикийския остров, където имало манастир на Пресвета Богородица, за да стане там игумен и да пасе Христовото стадо. Като пристигнал на острова, преподобният с множество чудеса обърнал към вярата в Христа езичниците, които живеели там, разрушил капищата им и построил на тяхно място църкви. С постническото си житие превъзхождал всички. Като проживял в манастира тридесет и три години и почувствал, че е близо заминаването му при Господа, съобщил за това на братята и поставил за игумен вместо него благочестивия монах Иосиф, а самият той побързал да се отправи към Халкидон. Като се качил на кораба, се разболял и казал на моряците:

- Бъдете мъжествени и спокойни, защото аз си отивам при Господа. Откарайте тялото ми до Халкидон.

С тези думи светецът издъхнал. При попътен вятър корабът скоро доплувал до Халкидон и моряците положили тялото на преподобния в ковчег и с чест го погребали.

ЧЕТИ-МИНУТИТЕ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

**ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА
ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА
БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА**

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗАТА

**ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО**

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО